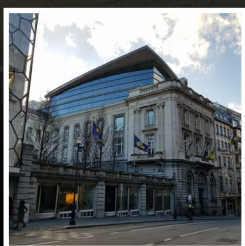

BRUSSEL MORGEN

OPGELET!

U betreedt een
no-gozone

BRUSSEL EEN NO-GOZONE?

ACTUALITEIT
*De politieke boemerang
in Brussel*

Pagina 3

DOSSIER
*De Brusselse budgettaire
afgrond: een
voorspelbare ramp?*

Pagina 10

LID WORDEN?

10,00 EUR: **normaal** lid

Vanaf 50,00 EUR: **steunend** lid

Schrijf het bedrag over op rekening van Vlaams Belang

BE39 4352 0249 1119 en vermeld uw naam en voornaam en uw volledige adres.

Vervolgens ontvangt u het Vlaams Belang Magazine en de publicaties van de Brusselse afdeling.

ONS CONTACTEREN?

**Madouplein 8 bus 4
1210 BRUSSEL**

*Place Madou 8 boîte 4
1210 BRUXELLES*

02 209 23 11

brussel@vlaamsbelang.org

**vlaamsbelangbrussel.be
vlaamsbelangbruxelles.be**

@vlaamsbelangbrussel

EDITORIAAL

FRANSTALIGE AANVALLES OP VLAAMSE VERANKERING IN BRUSSEL VRAGEN EEN KRACHTIG ANTWOORD

Het is ondertussen duidelijk geworden dat de traditionele partijen Brussel aan zijn lot hebben overgelaten. De Nederlandstalige Brusselaars moeten het steeds maar stellen met minder garanties en raken dag in dag uit verder in de verdrukking. Een evolutie waar het Vlaams Belang al meerdere jaren voor waarschuwde.

Om deze reden nam het Vlaams Belang het initiatief in het Vlaams Parlement en diende ik op 22 januari 2025 samen met mijn collega's een resolutie in waarin werd opgeroepen tot dringende maatregelen om de rechten van Nederlandstalige Brusselaars te beschermen. De resolutie bekritiseerde de inmenging van de Franstalige taalgroep in de Vlaamse meerderheid en de federale bemoeienis met de Brusselse politiek, die de Vlaamse autonomie onder druk zet. Daarnaast werd gewezen op de precaire financiële situatie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, dat structureel miljarden tekortkomt en waarvan de gevolgen ook Vlaanderen treffen.

Helaas werd deze resolutie verworpen door de meerderheidspartijen N-VA, cd&v en Vooruit, die zich beperkten tot een vrijblijvende oproep om de Vlaamse belangen te behartigen. Dit is een gemiste kans om structurele hervormingen door te voeren en de bestuurlijke stagnatie in Brussel te doorbreken. Het Vlaams Belang blijft de enige partij die zonder compromissen opkomt voor de rechten van de Nederlandstaligen in Brussel en zich niet neerlegt bij Franstalige dominantie.

Dat laatste kwam recent nog aan het licht toen de PS via het inroepen van een artikel uit de Bijzondere Brusselwet van 1989 een Brusselse regering trachtte te vormen via een geheime stemming in het parlement. Dit wil dus zeggen zonder transparante onderhandelingen en zonder regeerakkoord. Die vorm van achterkamerpolitiek, waarbij men de democratische principes schendt en vooral de Nederlandstalige partijen probeert buitenspel te zetten, kan absoluut niet door de beugel. Franstalige partijen die luidop beginnen te dromen van een meertalig politiek systeem in Brussel zonder garanties voor de Nederlandstaligen durven nogal eens te vergeten dat dit evenwicht tot stand kwam door toegevingen aan Nederlandstalige kant op het Federale niveau. De Nederlandstalige taalgroep in het Federaal parlement telt evenveel zetels als de Franstalige, maar vertegenwoordigt wel twee miljoen inwoners meer. Wie de Nederlandstaligen buitenspel wilt zetten in Brussel, mag op Federaal niveau een koekje van eigen deeg verwachten.

Verder dan de institutionele problemen kampt Brussel met diepgaande structurele uitdagingen. De stadsvlucht naar Vlaams-Brabant en de Denderstreek zet het Vlaamse Gewest onder druk, terwijl de economische en sociale problemen in de hoofdstad blijven toenemen. Brussel blijft worstelen met inefficiënt bestuur, financiële wanorde en een gebrek aan toekomstvisie. In plaats van structurele hervormingen door te voeren, houden de traditionele partijen vast aan een status quo die noch de Nederlandstaligen in Brussel noch de bredere Vlaamse gemeenschap ten goede komt.

Het Vlaams Belang zal blijven strijden voor een rechtvaardig en doeltreffend Vlaams beleid in Brussel. De Vlaamse meerderheid moet haar ruggengraat tonen en resoluut kiezen voor een sterke vertegenwoordiging in de hoofdstad. Enkel zo kunnen de belangen van de Vlamingen in Brussel gewaarborgd worden en kan er een toekomst worden opgebouwd waarin zij zich opnieuw erkend en gesteund voelen.

Dominiek Lootens-Stael
Vlaams Parlementslicid

DE POLITIEKE BOEMERANG IN BRUSSEL

Brussel: de stad van de 'bloempanch' en de chocolade. Van de escargots op de markt en de geuze op café. Van de Ancienne Belgique en het Koninklijk Circus. Van De Munt en de Bozar. Van de Grote Markt en Manneken Pis. De plek waar de NAVO zijn hoofdkwartier heeft gevestigd. De hoofdstad van Europa, ons venster op de wereld. De hoofdstad van Vlaanderen, onlosmakelijk met de Vlamingen verbonden, zowel territoriaal als geschiedkundig. Brussel zou de trots van Vlaanderen moeten zijn. Het potentieel dat in deze stad schuilt, valt door niemand te ontkennen.

En toch... Toch zijn veel Brusselaars niet meer zo fier als vroeger op hun stad. Wie buiten Brussel tegen de mensen zegt dat men in Brussel woont, krijgt in ruil vaak gefronste wenkbrauwen. Onmiskenbaar komen dan dezelfde vragen terug: Is uw buurt veilig? Heb je geen last van alle vuiligheid en het sluikestort op straat? Word je als vrouw niet vaak lastiggevallen? Die schietpartijen, woon jij daar eigenlijk ver van? Is dat waar, dat er zoveel drugsverslaafden in de metrostations rondhangen? Is dat niet lastig, dat ze geen Nederlands spreken in het gemeentehuis? Heb jij dan makkelijk een Nederlandstalige huisarts kunnen vinden? Ben jij al overvallen? En zo gaan die vragen door.

Elke Brusselaar zal op één of meerdere van deze vragen al dan niet bevestigend kunnen antwoorden. Want hoe trots men ook mag zijn op haar of zijn stad, niemand kan ontkennen dat het slecht gaat met Brussel. Financieel rijdt het gewest regelrecht de afgrond in, de onveiligheid tiert welig en het straatbeeld doet door vandalisme en zwerfvuil op te veel plaatsen bijna apocalyptisch aan. En de olifant in de kamer: er is op het moment van dit schrijven nog steeds geen Brusselse regering.

Niettegenstaande dat de PS daar inderdaad de hoofdoorzaak van is, door haar halsstarrige weigering om een coalitie aan te gaan met de N-VA

en daardoor de communautaire evenwichten door elkaar schudt, is de lamentabele situatie van het Brussels Gewest vandaag ook niet louter aan die partij te wijten.

In tegenstelling tot het narratief dat momenteel ontstaat, is de situatie in Brussel vandaag niet uit de hand gelopen omdat er al maanden onderhandeld wordt over een mogelijke meerderheid. Onveiligheid en drugs? Dat was ettelijke jaren geleden ook al het geval. De financiële rampspoed? Die komt niet uit de lucht gevallen, maar is het resultaat van jarenlang wanbeleid. De groeiende invloed van het islamisme? Tien jaar geleden werden in Brussel al islamistische aanslagen beraamd én uitgevoerd. Het totale gebrek aan netheid in de openbare ruimte? Oud nieuws. Wie het rijtje van problemen afloopt, kan niet anders dan vaststellen dat de rampzalige situatie waarin het Brussels Gewest zich nu bevindt, al lang in de maak was. En het kalf ligt daarbij lang niet alleen in Brussel gebonden.

“Dat wil dus zeggen dat, hoe aantrekkelijk het ook is om dat zo te stellen, niet alleen de PS verantwoordelijk is”

Als we enkel en alleen naar het afgelopen decennium kijken, kunnen we niet anders dan vaststellen dat zowat alle partijen die elkaar nu met de vinger wijzen, op een of andere manier hebben bijgedragen aan de rampspoed die onze hoofdstad nu overkomt. Federaal hebben we achtereenvolgens de regeringen Michel I (MR, Open Vld, N-VA en CD&V), De Croo (PS, Vooruit, MR, Open Vld, Ecolo, Groen en CD&V) en vandaag De Wever (N-VA, MR, Les Engagés, Vooruit en CD&V) aan het roer gezien. In Brussel zagen we in pakweg dezelfde periode de regering Vervoort I (PS, DéFI,

cdH, Open Vld, sp.a, CD&V) en Vervoort II (PS, Ecolo, DéFI, Groen, Open Vld, Vooruit). Het is de waarheid geweld aan doen om niet te stellen dat dan de zaadjes van de huidige crisissituatie in Brussel zijn geplant en/of bewaterd.

Qua veiligheid, omdat men heeft nagelaten om parkettengenoegondersteuningtebieden,voorplaats in gevangnissen te zorgen, voldoende agenten aan te werven en werk te maken van een nultolerantie. Qua immigratie, omdat de immigratiekraan bleef openstaan, of dat nu onder Theo Francken of Nicole de Moor was. Qua begroting, omdat men op de financiële ijsberg is blijven afvaren, die men in tegenstelling tot de kapitein van de Titanic al van ver kon zien liggen. Qua cliëntelisme, fraude en andere onfrisse zaken, omdat iedereen al lang weet dat die in bepaalde gemeenten, OCMW's en sociale huisvestingmaatschappijen meer dan in andere schering en inslag zijn. Qua netheid, omdat wie gewoon door Brussel wandelde, de verloedering, het vandalisme en het rondslingerend afval gewoon met zijn eigen ogen kon zien toenemen. Qua tweetaligheid, omdat de beloftes daaromtrent bij Nederlandstalige partijen steeds als sneeuw voor de zon verdwenen eens men tot een regering toetrad. En ga zo maar door.

Vandaag wijzen alle partijen naar elkaar, is niemand verantwoordelijk voor het verleden, maar heeft iedereen de oplossingen voor morgen. Er worden veto's gesteld, de één wil niet of net per se wel

met de ander regeren. Het regent beschuldigingen en verontwaardiging uit alle richtingen. Geen van die partijen is echter verantwoordigd dat de enige partij die hier al ettelijke jaren voor waarschuwt, die in tegenstelling tot de anderen geen enkele verantwoordelijkheid heeft inzake de rampsituatie, al bij voorbaat werd uitgesloten: het Vlaams Belang.

“De Bruxellitude, het “alles kaat koed in Bruxelles”-credo, is al lang op sterven na dood. De realiteit heeft intussen de wensdroom ingehaald, nu in die mate dat het tot ver buiten de grenzen van het Brussels Gewest pijnlijk zichtbaar is.”

Dat het cordon sanitaire dat door de traditionele partijen officieel en door de N-VA officieus maar even rigoureuus, in stand wordt gehouden, moet blijven bestaan, dat is zowat het enige waar iedereen het over eens is. De verontwaardiging over een cordon sanitaire, niet in naam maar wel in daden, komt er echter plotseling wel indien dat mechanisme zich tegen zichzelf keert, zoals vandaag in de Brusselse regeringsvorming, waarbij de N-VA stoot op een “non” van de Parti Socialiste.

Nochtans zou iedereen moeten weten dat een boemerang terugkomt. Wie zo dwaas is om dat te vergeten, krijgt die in zijn eigen oog. In de politiek is dat niet anders. Alleen spijtig dat deze boemerang ook de gewone Brusselaars treft, die na jaren van aanmodderen, wanbeleid en spilzucht niet anders kunnen dan machteloos blijven toekijken hoe de stad waarop zij trots zouden willen zijn, steeds verder in het moeras, de broek van Broekzele, blijft wegzinken. En intussen speelt het politieke orkest lustig verder.

Bob De Brabandere
Fractievoorzitter Brussels Parlement
Voorzitter Vlaams Belang Brussel

BRUSSEL IN CHAOS: DE PS BLOKKEERT, PREMIER DE WEVER KIJKT WEG

“De veiligheidssituatie in Brussel verslechtert zienderogen terwijl de verantwoordelijke beleidsmakers falen om doeltreffend op te treden.” Dat is waar Brussel tegenwoordig aan toe is. De criminaliteit neemt toe, de wetteloosheid wordt steeds zichtbaarder en de politieke blokkering door de PS verhindert de vorming van een Brusselse regering. Hierdoor blijft elke substantiële aanpak van de problematiek uit, terwijl de inwoners van de hoofdstad dagelijks geconfronteerd worden met een escalerende onveiligheid. Het Vlaams Belang dringt aan op onmiddellijke en structurele maatregelen om de verloederding van Brussel een halt toe te roepen.

De politieke impasse in Brussel is volledig. De PS blokkeert de regeringsvorming waardoor noodzakelijke beslissingen met betrekking tot veiligheid en criminaliteitsbestrijding niet worden genomen. Niet dat ze voordien echt genomen werden: in 2023 en 2024 was na een reeks schietincidenten in de Hallepoortwijk en rond het Zuidstation al duidelijk gebleken dat minister-president Rudi Vervoort (PS) niet in staat was om de openbare veiligheid te garanderen. We kregen toen wel de garantie dat niet het leger maar wel straathoekwerkers het probleem gingen oplossen door in gesprek te gaan met de “jongeren”. Alsof het straatuig plots tot het inzicht zou komen dat hun gedrag geen plaats heeft in onze samenleving?

“In één jaar tijd heeft de aanpak van Vervoort geen resultaat opgeleverd. De openbare orde is gedegradeerd tot een achterhaald concept, terwijl criminele netwerken ongestoord hun invloed hebben uitgebreid naar elke uithoek van het Brussels Gewest.”

2024 was inzake schietpartijen al een absoluut recordjaar met maar liefst 92 schietincidenten, waarvan negen met dodelijke afloop. De eerste drie maanden van 2025 tonen aan dat men zich moet voorbereiden op een nieuw record. Sint-Gillis, Sint-Joost, Schaarbeek, Anderlecht of Vorst. Dag na dag worden de Brusselaars wakker met het nieuws dat er

opnieuw geschoten is geweest. U zal maar zelf in zo een wijk wonen...

De meeste van deze geweldsdelicten worden rechtstreeks gelinkt aan de drugscriminaliteit, waarbij bendes strijden om territorium en invloed. Wijken zoals de Brabantwijk, Kuregem, Peterbos en de omgeving van het Zuidstation zijn uitgegroeid tot broeihaarden van criminaliteit waar openlijke drugshandel en gewapende dealers het straatbeeld bepalen. De schietpartij aan het metrostation Clemenceau waarbij in volle ochtendspits drugdealers met een kalasjnikov door de tunnels liepen haalde zelfs het wereldnieuws. Na decennia het Gewest bestuurd te hebben en systematisch de ogen dichtgeknepen te hebben voor de problemen omtrent veiligheid en migratie is dit de erfenis die de PS aan de Brusselaars overlaat.

Maar ook bij de Federale regering blijft het opvallend stil. Sinds het aantreden van regering van premier De Wever (N-VA) zijn er al enkele zware schietpartijen geweest zonder dat er maar iets van effectieve strategie werd gepresenteerd om de veiligheid in Brussel te herstellen. We moeten vaststellen dat de politie onderbemand en onvoldoende gefinancierd blijft, de migratie- en criminaliteitsproblemen blijven onverminderd toenemen en van de inzet van het leger is door kersvers minister van Defensie Theo Francken (N-VA) ook geen sprake. Nochtans was hij de eerste om dat te eisen toen hij ‘ferme’ oppositie voerde tegen de Vivaldi-regering.

Het Vlaams Belang is dan ook de enige partij die consequent is blijven pleiten voor een krachtdadige aanpak van de onveiligheid en de criminaliteit. Een verhoogde inzet van federale politiediensten in probleemwijken, een strikter migratiebeleid en een robuuste aanpak van drugshandel en bendevorming is een aspect. Maar de ‘rotte appels’ die gevat worden dienen ook consequent behandeld te worden. Wie illegaal in ons land verblijft moet systematisch teruggestuurd worden. Wie er legaal woont moet de cel in. Anders is het dweilen met de kraan open tot het water aan de lippen komt... zoals nu!

VB KAART VEILIGHEIDSPROBLEEM BRUSSEL AAN MET ACTIE

Het Vlaams Belang trok eind maart de straten van Brussel in om actie te voeren tegen de onveiligheid in de hoofdstad. Onder leiding van Brussels Parlements lid Bob De Brabandere en Vlaams Parlements lid Dominiek Lootens-Stael wilden vrijwilligers van de partij symbolisch borden plaatsen met de boodschap: *"Opgelet! U betreedt een no go-zone"*. De actie kon echter amper van start gaan: op het Bethlehemplein in Sint-Gillis werd de groep binnen vijf minuten omsingeld en bedreigd door leden van een drugsbende. De borden werden vernield, wat volgens De Brabandere de schrijnende realiteit in Brussel pijnlijk illustreert.

De voorbije maanden haalde Brussel bijna dagelijks het nieuws met berichten over gewelddadige criminaliteit. Beelden van gewapende criminelen die openlijk schieten in de straten zijn helaas geen uitzondering meer. Voor het Vlaams Belang is het duidelijk: de hoofdstad is totaal ontspoord. *"Veel Brusselaars voelen zich niet langer veilig in hun eigen buurt"*, stelt De Brabandere. *"Jarenlang werd onze partij weggezet als 'Brusselhater' omdat wij de problemen wél durfden benoemen. Maar de échte Brusselhaters zijn zij die deze situatie hebben laten escaleren."*

▲ Schutters uit het drugmilieu wandelen ongestoord met een kalasjnikov door het metrostation Clemenceau in Anderlecht.

Vlaams Parlements lid Dominiek Lootens-Stael, die al jarenlang de politieke neergang van Brussel van dichtbij volgt, bevestigt deze analyse. *"Ik heb deze stad doorheen de jaren zien aftakelen: vandalisme, criminaliteit, openlijk drugsgebruik. Dit is de realiteit in Brussel, maar jarenlang werd elke kritische stem monddood gemaakt onder*

het mom van 'Bruxellitude'. Men weigerde in te grijpen, en nu betalen de inwoners daar de prijs voor."

EEN FALEND BELEID EN HYPOCRISIE VAN DE TRADITIONELE PARTIJEN

Het Vlaams Belang is niet blind voor het feit dat andere partijen inmiddels ook de veiligheidsproblematiek erkennen, maar hekelde de hypocrisie. *"De partijen die nu schande spreken, zijn net degenen die de voorbije decennia Brussel hebben bestuurd"*, stelt Lootens-Stael. *"Gebrek aan gevangenis capaciteit, gedoogbeleid rond illegaliteit, een onderbemande politie en ondergefinancierde parketten: dit zijn geen toevalligheden, maar bewuste beleidskeuzes. En wat deed het Brusselse stadsbestuur? Niets."*

De actie in Sint-Gillis spreekt boekdelen. *"We waren amper vijf minuten op het Bethlehemplein toen we omsingeld werden door een drugsbende en gedwongen werden te vertrekken"*, getuigt De Brabandere. *"Onze borden werden kapotgeslagen. Als zelfs een vreedzame actie zo wordt ontvangen, wat zegt dat dan over het dagelijkse leven van de Brusselaars?"*

NAAR EEN VEILIGHEIDSAANPAK ZOALS IN NEW YORK

Voor het Vlaams Belang is de oplossing duidelijk: de 'broken windowstheorie' moet toegepast worden, zoals in het New York van de jaren '90. *"Elke vorm van vandalisme moet onmiddellijk hersteld worden, elke vorm van vervuiling direct opgeruimd en elke crimineel – hoe klein het misdrijf ook lijkt – van de straat gehaald worden"*, zegt De Brabandere. *"Een nieuw speeltuintje of parkje aanleggen heeft geen zin als het binnen de kortste keren wordt vernield of overgenomen door criminele bendes."*

Het Vlaams Belang roept op tot een radicale koerswijziging in het veiligheidsbeleid. *"Dit zal een werk van lange adem zijn en vraagt politieke moed. Maar wie écht van Brussel houdt, maakt hier een prioriteit van. Het is tijd om de no go-zones te heroveren!"* besluit De Brabandere.

 RÉGION DE BRUXELLES-CAPITALE
 BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST

 Sauf mention spécifique
 Behalve specifieke vermelding
 be.brussels

 RÉGION DE BRUXELLES-CAPITALE
 BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST

 be bienvenue
 be welkom
 be welcome
 be willkommen
 be .brussels

OPGELET!
 U betreedt een
no-gozone

ATTENTION!
 Vous entrez dans une
 zone de non-droit

KOSTEN VANDALISME OP MIVB-NET LIEPEN IN 2024 OP TOT 4,1 MILJOEN EURO

De kosten als gevolg van vandalisme op de infrastructuur van de Brusselse openbare vervoersmaatschappij MIVB stegen vorig jaar met meer dan 34 procent tot een totaal van 4,1 miljoen euro. Dat blijkt uit het antwoord van minister van Mobiliteit Elke Van den Brandt (Groen) op een schriftelijke vraag van Vlaams Belang-fractie leider in het Brussels Parlement Bob De Brabandere. *"Vandalisme kost de MIVB en dus de belastingbetaler in 2024 4,1 miljoen euro, wat neerkomt op een stijging van zo'n 1 miljoen euro ten opzichte van het jaar ervoor. Dit kadert spijtig genoeg in de algemene achteruitgang qua veiligheid en leefbaarheid in Brussel",* klinkt het.

De kosten ten gevolge van vandalisme op het MIVB-net stegen in 2024 spectaculair ten opzichte van het jaar ervoor. Met een totale kost van 4.105.644 euro is er sprake van een stijging van niet minder dan 34,03 procent. In 2023 werd de vrijwillige beschadiging door de gebruikers nog geraamd op 3.063.179 euro. Opvallend is dat vooral de vandalismekosten aan de ondergrondse infrastructuur fors stegen in 2024: +408 procent voor de metrostellen (+593.046 euro) en +15 procent voor de stations (+261.000 euro). Ook de bovengrondse voertuigen ontsnappen niet aan de stijging van het vandalisme: +30 procent voor de bussen (+132.361 euro) en +15 procent voor de trams (+80.452 euro). *"Dit kadert spijtig genoeg in de algemene achteruitgang qua veiligheid en leefbaarheid in Brussel",* zegt De Brabandere. *"Daders blijven te vaak ongestraft en schade wordt te weinig op hen verhaald. We zien dat ook bij bijvoorbeeld de rellen op oudejaarsavond. Twee maanden na datum werden slechts zes relschoppers gerechtelijk aangehouden. Dat soort laksheid is nefast."*

"Criminaliteit trekt criminaliteit aan. Verloedering trekt verloedering aan"

Uit de cijfers van de Brusselse openbaar vervoersmaatschappij blijkt dat vooral de ondergrondse installaties alsmar vaker het doelwit van vandalisme. In 2024 werd voor maar liefst 2,6 miljoen euro aan schade opgemeten in de stations en de metrostellen. Dat is een stijging van 45 procent op één jaar tijd. Daarin zitten de 'gebruikelijke' vormen van vandalisme zoals beschadigde brandblussers, geblokkeerde toegangspoortjes of reinigingskosten voor tags. Maar de sterke stijging is vooral te wijten het vandalisme aan de roltrappen (+ 133.229 euro schade), de reeks incidenten aan de hekken en luiken van de stations (+ 281.202 euro schade) alsook de graffiti in de metrostellen zelf (+ 563.467 euro). Een stijging die gepaard gaat met de veralgemening van het drugsprobleem in het openbaar vervoer en de daaruit vloeiende onveiligheid. Hoe langer de regering het nalaat om de drugsverslaafden, bedelaars en amokmakers uit de metrostations en onze straten in het algemeen te weren, hoe groter het probleem zal worden. Ten koste van de gewone reiziger, letterlijk en figuurlijk.

	2024		Evolutie
Bus	€568.432	▲	30,35%
Tram	€605.449	▲	15,32%
Metro	€738.069	▲	408,93%
Infrastructuur	€1.942.000	▲	15,53%
Kosten reinigen graffiti	€251.694	▼	8,84%
Totaal	€4.105.664	▲	34,03%

ANDERLECHTS OCMW-SCHANDAAL: OPERATIE DOOFPOT IN VOLLE GANG

De recente onthullingen over fraude en cliëntelisme binnen het OCMW van Anderlecht hebben voor heel wat ophef gezorgd. Ondanks de overweldigende bewijzen en de verontwaardiging bij zowel het publiek als verschillende politieke partijen, lijkt de politieke wereld niet bereid om de onderste steen boven te halen. De federale regeringspartijen kozen er recent voor om geen volwaardige onderzoekscommissie in te stellen, maar in plaats daarvan een parlementaire werkgroep op te richten. Dit besluit wordt door velen gezien als een poging om de zaak in de doofpot te stoppen.

Uit de onthullingen blijkt dat binnen het OCMW van Anderlecht massaal werd gesjoemeld met sociale uitkeringen. Maatschappelijk werkers sloegen alarm over het feit dat leeflonen werden toegekend aan mensen die daar geen recht op hadden. Adviezen van deze sociale werkers werden systematisch genegeerd en de politieke benoemingen binnen het OCMW werden aangewend om een systeem van cliëntelisme in stand te houden. Dit betekent dat steunmaatregelen niet gebaseerd waren op objectieve criteria, maar op politieke connecties en vriendjespolitiek.

Bovendien werden er ernstige vragen gesteld bij de financiële transparantie van de instelling. Er zouden miljoenen euro's verdwenen zijn door corruptie en mismanagement. Dit terwijl vele burgers, die daadwerkelijk recht hebben op hulp, in de kou blijven staan.

VAN ONDERZOEKSCOMMISSIE NAAR WERKGROEP: EEN POLITIEK SPEL?

De eerste reacties op de onthullingen waren scherp. Meerdere partijen, waaronder het Vlaams Belang, eisten een diepgaand onderzoek en drongen aan op de oprichting van een parlementaire onderzoekscommissie. Een dergelijke commissie heeft de bevoegdheid om getuigen onder ede te horen en officiële documenten op te vragen, wat cruciaal zou zijn om het volledige plaatje te krijgen. Toch koos de federale meerderheid ervoor om de zaak af te zwakken en een werkgroep in het

leven te roepen. Dit is een veel zwakkere vorm van onderzoek, zonder de nodige bevoegdheden om echt doortastend te werk te gaan. Volgens critici, waaronder Kamerlid Ellen Samyn (Vlaams Belang), is dit een bewuste poging om de verantwoordelijken uit de wind te zetten en de zaak zonder veel gevolgen af te handelen.

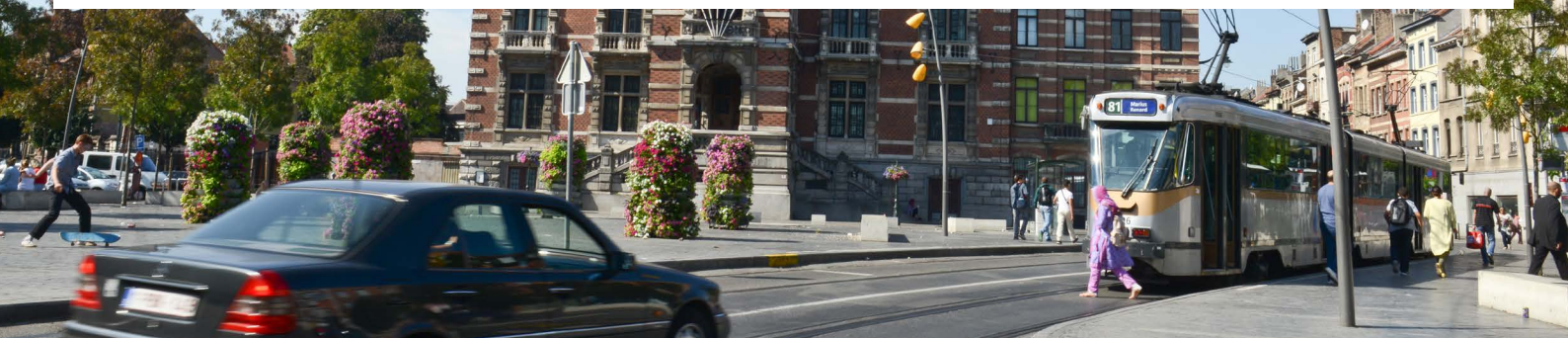
"Het is onbegrijpelijk dat er geen onderzoekscommissie komt. We hebben te maken met een grootschalig schandaal waarbij belastinggeld is misbruikt en politieke vriendjesdiensten de bovenhand namen op sociale rechtvaardigheid. Een werkgroep zal niet volstaan om dit wanbeleid bloot te leggen en verantwoordelijken ter verantwoording te roepen."

EEN KLAP IN HET GEZICHT VAN KLOKKENLUIDERS

Wat deze zaak des te schrijnender maakt, is dat de moedige medewerkers van het OCMW die de misstanden aan het licht brachten, nu dreigen te worden genegeerd. In plaats van hen te steunen en hun onthullingen serieus te nemen, lijkt het politieke establishment de kwestie zo snel mogelijk te willen begraven. Dit kan als gevaarlijk precedent dienen en toekomstige klokkenluiders ontmoedigen om misstanden te melden.

Door het gebrek aan daadkracht en transparantie wordt het wantrouwen in de politiek alleen maar groter. Burgers die jarenlang hebben bijgedragen aan de samenleving, zien hoe hun belastinggeld op een schandalige manier wordt verspild, terwijl er geen verantwoording wordt afgelegd.

Het Vlaams Belang blijft zich verzetten tegen deze poging tot verdoezeling en eist dat er alsnog een volwaardige onderzoekscommissie wordt opgericht. Transparantie en politieke verantwoordelijkheid mogen geen loze begrippen zijn. Enkel door een diepgaand en onafhankelijk onderzoek kan er recht gedaan worden aan de belastingbetaler en de slachtoffers van dit wanbeleid.

DE BRUSSELSE BUDGETTAIRE AFGROND: EEN VOORSPELBAARE RAMP?

De financiële situatie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is niet langer slechts zorgwekkend, maar ronduit catastrofaal. Terwijl politieke partijen vastlopen in eindeloze discussies en niet in staat zijn een stabiel bestuur te vormen, blijft de begrotingscrisis zich verdiepen. In 2024 bereikt het tekort een alarmerende 1,3 miljard euro op een totaalbudget van 7,844 miljard euro. Nog schrijnender is dat de totale schuld van het Gewest sinds 2017 verdrievoudigd is en momenteel 14 miljard euro bedraagt. Dit roept fundamentele vragen op over de financiële leefbaarheid van Brussel en de gevolgen voor de rest van België, en in het bijzonder Vlaanderen.

OORZAKEN VAN HET FINANCIËLE DEBACLE

Om de huidige situatie te begrijpen, moeten we terugkijken op de structurele fouten en beleidsbeslissingen van de afgelopen jaren.

Ongebreidelde overheidsuitgaven

De **uitgaven** van het Brussels Gewest zijn de laatste tien jaar explosief gestegen, zonder dat daar een evenredige stijging in inkomsten tegenover stond. Dit was grotendeels te wijten aan een combinatie van inefficiënt bestuur, cliëntelistische uitgaven (de rijkelijk gesubsidieerde diversiteitscultus, de exploderende uitgaven in de armoedebestrijding, vriendjespolitiek bij de OCMW's, etc.) en een gebrek aan een langetermijnvisie op financieel beleid. Niet te vergeten is de bewust verzwegen demografische wending: de nieuwkomers zijn vaak van vreemde origine, werkloos en dragen weinig tot niets bij op fiscaal vlak. Zij die dat wel doen (vaak de autochtone Brusselaars) verlaten massaal het Gewest op zoek naar een nieuwe thuishaven met de garantie op een betere levenskwaliteit. Structureel is enkel dat punt op lange termijn onhoudbaar.

Ook het aspect **mobiliteit** is op een decennium tijd een bodemloze put geworden: de uitgaven inzake stegen van 1,093 miljard euro in 2015 naar 2,05 miljard euro in 2024. De verklaring is grotendeels te zoeken in de strategische investeringen in het openbaar vervoer die aanvankelijk positief werden ontvangen door kredietbeoordelaars. Echter gooide het project Metro 3 (ten vroegste klaar in 2038) roet in het eten waardoor het een miljardenverslindend fiasco is geworden. Dat wil niet zeggen dat -in tegenstelling tot de ecologisten- het project nu stilgelegd moet worden. Brussel heeft een bijkomende metrolijn nodig, wil ze niet verder verzinken in een mobiliteitschaos.

Over de uitbreiding van de **ambtenarij** is er ook heel wat te zeggen. Het aantal ambtenaren in Brussel steeg van 6.640 in 2005 naar 10.167 in 2023, wat de personeelskosten drastisch deed oplopen. In 2024 bedroegen de loonkosten alleen al bij de MIVB 751 miljoen euro. Samen met de personeelskosten binnen de Brusselse overheidsstructuren komt men uit op 1,828 miljard euro per jaar!

Een goede huisvader zou op dit ogenblik denken: de vele (noodzakelijke?) kosten moeten ook gedekt worden door inkomsten wil men nog geloofwaardig blijven. In Brussel volgt men niet exact dezelfde redenering en kiest men om de bevolking te belonen met sociale uitgaven zonder **budgettaire dekking**. Bijvoorbeeld: de beslissing om het openbaar vervoer nagenoeg gratis te maken voor jongeren en senioren kost jaarlijks 17,4 miljoen euro. Of de verdere uitbouw van sociale huisvesting zonder enige vorm van controle op het sociaal statuut van de begunstigen (lees: wie in een sociale woning geraakt blijft er nagenoeg heel zijn leven in, ook al blijkt de inwoner na enkele jaren geen behoefte meer te hebben aan het sociaal statuut). Van budgettaire haalbaarheid is in elk van deze gevallen geen sprake.

Politieke beslissingen en slecht beheer

Volgens Bernard Clerfayt (DéFI), Brussels minister van Werk, begon de ontsporing onder Guy Vanhengel (Open VLD), toenmalig minister van Begroting. Brussel ontving sinds 2016 jaarlijks 500 miljoen euro extra van de federale overheid, maar in plaats van dit geld verstandig te besteden werd het gebruikt voor het oprichten van nieuwe administraties en structuren zoals safe.brussels en perspective.brussels.

Daarnaast werden ook prestigeprojecten zonder rendement opgestart zoals het KANAL-museum (in de oude Citroëngarage) aan het Sinctelettesquare. De financiële betrokkenheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voor de renovatie werd oorspronkelijk geraamd op 150 miljoen euro, maar door stijgende bouwkosten is dit verhoogd naar 172 miljoen euro. Voor de exploitatie, afschrijvingen van eerdere investeringen en lopende kosten wordt het totale jaarlijkse kostenplaatje voor het Gewest geschat op gemiddeld 38,88 miljoen euro. Een geldverspilling van jewelste in tijden van crisis!

Fiscale fouten en verloren inkomsten deden het begrotingstekort nog verder oplopen. Zo was het schrappen van de SmartMove-belasting in 2021, die jaarlijks 250 miljoen euro had kunnen opleveren, een financiële klap. De kilometerheffing gewenst door Ecolo-Groen en Open VLD werd door de PS toen tegengehouden, zonder maar ooit terug op de regeringstafel te belanden na het GoodMove-debacle.

Ondanks de verslechterende situatie bleef de Brusselse regering ook vasthouden aan onhoudbare uitgaven in plaats van structurele besparingen door te voeren. Vandaar dat men soms zegt dat "Brussel zakken volg geld uitgeeft die ze niet heeft" ..

EXPLODERENDE SCHULD MET GEVOLGEN

Sinds een aantal jaren staat onder elke reclameaffiche van een kredietverlener de volgende

zin te lezen: "Opgelet: geld lenen kost ook geld". Dat is meteen ook een van de meest verontrustende aspecten van de Brusselse begrotingscrisis, namelijk de exponentieel stijgende schuld en de bijbehorende rentelasten. In 2024 werd 335 miljoen euro gereserveerd voor rentebetalingen, wat overeenkomt met 79% van het budget van de dienst Brussel Financiën en Begroting. Dit betekent dat er bijna evenveel geld naar rentebetalingen gaat als naar strategische investeringen in de mobiliteit bijvoorbeeld. Een situatie die een aantal gevolgen heeft voor de Brusselaars zelf.

Impact op de levenskwaliteit in Brussel

Ondanks de enorme uitgaven blijven veel Brusselaars ontevreden over de kwaliteit van de publieke dienstverlening. De verkeersproblemen zijn nog steeds schrijnend, de criminaliteit blijft hoog en de openbare netheid laat te wensen over. De sociale voorzieningen worden onder druk gezet door de stijgende instroom van migranten, wat de kosten voor huisvesting en sociale zekerheid verder de hoogte in jaagt. De overheidskas blijkt nagenoeg leeg te zijn als er crisissen ontstaan, of wanneer de inwoners van de overheid verwachten te remediëren aan enkele structurele problemen (onveiligheid, vuiligheid, ...).

Gevolgen voor Vlaanderen en de federale overheid

De financiële problemen van Brussel hebben ook een impact op Vlaanderen en de federale overheid. De federale overheid draagt bij aan de financiering van het Brusselse Gewest, en de vraag rijst of Vlaanderen die op haar beurt bijdraagt aan de federale overheid, in ruil voor wanbeleid dat nog langer wil doen. Het Belirisfonds is daar het mooiste voorbeeld van. Een fonds dat in 1993 werd opgericht met als doel de uitstraling van Brussel als hoofdstad van België en Europa te verbeteren. Maar in plaats van dat geld uitsluitend te behouden voor projecten van "nationaal belang", werd het misbruikt om stedelijke projecten zoals mobiliteit, huisvesting, cultuur en openbare ruimte te financieren. Het gevolg is dat men uitgaven heeft die niet onderworpen zijn aan een strikte begrotingscontrole zolang het fonds in stand blijft. Ook dat laatste dreigt nu weg te vallen met de aanstelling van de nieuwe federale regering.

WAAR STAAN WE NU IN 2025?

In maart 2025 blijft de financiële situatie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest uiterst zorgwekkend. Het begrotingstekort voor 2025 wordt momenteel geschat op ongeveer 1,6 miljard euro, wat een stijging betekent ten opzichte van

eerdere prognoses. Sinds de verkiezingen van juni 2024 is het Brussels Gewest er bovendien niet in geslaagd een volwaardige regering te vormen, hetgeen geleid heeft tot het ontbreken van een goedgekeurde begroting voor 2025. Hierdoor functioneert het gewest op basis van voorlopige kredieten: maandelijks mag het Gewest een budget mag uitgeven dat overeenkomt met 1/12de van de vorige begroting, ongeacht of de vorige begroting in (on)evenwicht was. Het gevolg is dat nieuwe investeringen niet worden opgestart en de economische groei verder belemmerd wordt. Cruciale projecten (zoals infrastructuurwerken en sociale programma's) dreigen op de lange baan geschoven en de lopende kosten blijven stijgen. Deze situatie leidt direct tot het uitblijven van nieuwe beleidsmaatregelen om de afbouw van de schuld mogelijk te maken.

Kredietwaardigheid

De gecumuleerde begrotingstekorten die jaar na jaar gecompenseerd moeten worden door leningen doen de totale schuld verder stijgen. In 2018 bedroeg de schuld 3,4 miljard euro en is nu opgelopen tot 14,8 miljard euro. Zonder structurele ingrepen wordt verwacht dat de schuld verder zal stijgen tot 17 miljard euro in 2028, hetgeen bijkomende dramatische gevolgen heeft.

“Als men van een bevolkingsaantal van 1,25 miljoen uitgaat, komt er per gemiddeld Brussels gezin van 4 mensen elke dag 20 euro, elke maand 600 euro en elk jaar 7200 euro op de gigantische schuldenberg bij.”

Wanneer het Gewest geld dient te lenen bij banken om haar schulden af te lossen, kijkt me na in hoeverre de kredietaanvrager (het Gewest) in staat zal zijn om dat geld terug te betalen. Doorgaans baseren kredietverleners zich op structurele elementen zoals het begrotingsevenwicht, de politieke stabiliteit en de rating. Deze is nu AA-. Zonder ingrepen op budgettair vlak (uitgaven dus), dreigt deze rating verlaagd te worden waardoor toekomstige leningen duurder zullen worden. De stijgende rentevoeten en het gebrek aan vertrouwen van investeerders maken de financiële situatie alleen maar precairder. De finaliteit is dat Brussel verder in een schulderval dreigt te belanden met desastreuze gevolgen voor de hele nationale economie.

Los daarvan zullen het Brussels Gewest en de toekomstige regering genoodzaakt zijn om te besparen op tal van domeinen die het voordien rijkelijk financierde. Duurt de regeringsvorming geblokkeerd door de Brusselse PS nog lang, dan

is het niet uitgesloten dat de Federale regering het Gewest gedeeltelijk onder voogdij plaatst, binnen de perken van de Brusselwet van 1989. Een ratingverlaging zoals hierboven uitgelegd zou de meest toepasselijke aanzet kunnen zijn.

WAT MOET ER NU GEBEUREN?

Eerst en vooral is het duidelijk geworden dat de Brusselse begrotingsramp geen ongeluk is, maar het rechtstreeks gevolg van politieke keuzes. De PS en Ecolo-Groen hebben de hoofdstad financieel uitgeperst met een geldverslindend beleid dat Open VLD en DéFI lieten begaan. De schuldenberg groeit, de dienstverlening verslechtert en de belastingdruk neemt alleen maar toe in de hoofdstad van de Europese Unie.

Voor het Vlaams Belang is duidelijk dat de overheid zich in de toekomst moet beperken tot de kerntaken die haar toevertrouwd zijn met de nodige hervormingen op volgende vlakken:

- **Een strikt begrotingsbeleid:** er moet een maximumgrens komen op de jaarlijkse uitgaven samen met een grootschalige besparing op niet-essentiële kosten.
- **Een efficiënt overheidsapparaat:** de administratieve wildgroei moet worden ingeperkt en overbodige instanties dienen te worden samengevoegd of afgeschaft. We denken in het bijzonder aan de inperking van de ministeriële kabinetten van de Brusselse regering, die vele malen groter zijn terwijl het Gewest de kleinste van het land is.
- **Echte fiscale hervorming:** Brussel moet opnieuw nadenken over manieren om inkomsten te genereren zonder de middenklasse en ondernemers weg te jagen. Met het louter innen van belastingen bij de werkende Brusselaars zal de demografie ooit of lang gelijk krijgen. Brussel moet opnieuw aantrekkelijk worden voor de industrie en de bedrijfswereld. Hiervoor is een gunstigere fiscaliteit nodig die gepaard gaat met het oplossen van de structurele problemen inzake mobiliteit, veiligheid of levenskwaliteit.

Tot slot is de Brusselse chaos een waarschuwing voor Vlaanderen. Als we niet willen eindigen met een oncontroleerbare schuldenlast, moet de Vlaamse regering zich wapenen tegen gelijkaardig financieel wanbeleid. Budgettaire discipline, een efficiënte overheid en een strikte controle op overheidsuitgaven zijn essentieel om te voorkomen dat Vlaanderen dezelfde weg inslaat als Brussel. Het is tijd voor een kordaat en verantwoord beleid, voordat het te laat is.

OVERBEVOLKING IN BELGISCHE GEVANGENISSEN: VAN KWAAD NAAR ERGER

De overbevolking in de Belgische gevangenis neemt al jarenlang problematische proporties aan, en de situatie blijft verergeren. Het Brusselse hof van beroep veroordeelde midden februari de Belgische staat opnieuw voor de onmenselijke omstandigheden in de gevangenis van Haren en Sint-Gillis. De Belgische Staat wordt nu gedwongen om een dwangsom van 2.000 euro per dag te betalen voor elke gedetineerde die te veel in deze overvolle instellingen verblijft.

Dit is verre van de eerste keer dat de Belgische overheid op de vingers wordt getikt. Vlaams Belang-Kamerlid Marijke Dillen wijst erop dat dit soort veroordelingen en dwangsommen zullen blijven opstapelen zolang de fundamentele oorzaken van de overbevolking niet worden aangepakt. Ondanks herhaalde waarschuwingen van penitentiaire beampten, die al meermaals het werk hebben neergelegd om te protesteren tegen de slechte werkomstandigheden, de massale drugsoverlast en de overbevolking, blijft het beleid falen.

Voor de gevangenis van Haren baart zorgen. Anderhalf jaar na de opening kampt deze instelling al met een overbezetting, ondanks het feit dat ze nog niet eens op volle capaciteit draait. Eind december zaten er 1.148 mensen opgesloten, terwijl de gevangenis maar plaats heeft voor 1.035. Daarbovenop werd het personeel te laat aangenomen en onvoldoende opgeleid, wat de werking van de gevangenis bemoeilijkt. In Sint-Gillis ging de veroordeling dan weer niet alleen over overbevolking, maar ook over de erbarmelijke leefomstandigheden waarin gedetineerden verkeren.

BUITENLANDERS MAKEN BIJNA DE HELFT VAN DE GEVANGENISPOPULATIE UIT

Volgens de meest recente cijfers, die minister van Justitie Annelies Verlinden (cd&v) op 12 februari in de Kamercommissie Justitie bekendmaakte, zaten er

op dat moment 13.804 gedetineerden in Belgische gevangenis, terwijl de totale capaciteit slechts 11.044 bedraagt. Daarbovenop moesten 143 mensen zelfs op de grond slapen.

“46 procent van de gevangenen heeft een buitenlandse nationaliteit.”

Opvallend is dat 46 procent van de gevangenispopulatie een buitenlandse nationaliteit heeft. Slechts 26 procent daarvan komt uit de EU, en 31 procent verblijft zelfs zonder wettig verblijf in ons land. Dit betekent dat een aanzienlijk deel van de gevangenispopulatie eigenlijk niet in België thuishoort.

OPLOSSINGEN: STRENGERE UITWIJZINGEN EN INTERNATIONALE DRUK

Deze situatie is niet nieuw. België werd al meerdere malen veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor de onaanvaardbare omstandigheden in de gevangenis. Volgens Marijke Dillen is het tijd om de overbevolking structureel aan te pakken, en dat betekent een kordaat immigratie- en justitiebeleid.

“Alle illegalen moeten worden uitgewezen, en criminele vreemdelingen moeten hun straf uitzitten in hun land van herkomst” stelt Dillen. *“België moet internationale verdragen gebruiken om de druk op herkomstlanden op te voeren, zodat ze hun veroordeelde onderdanen terugnemen. Dit kan gekoppeld worden aan maatregelen zoals het beperken van ontwikkelings samenwerking of het weigeren van visa.”*

Het is duidelijk dat de Belgische gevangenis niet langer deze problematiek kunnen blijven dragen. Het Vlaams Belang eist dat de regering niet langer lijdzaam toekijkt en eindelijk structurele maatregelen neemt om deze schrijnende situatie te beëindigen.

NIEUWJAARSRELLEN TONEN FALEND BELEID: TIJD VOOR EEN KORDATE AANPAK!

Op vraag van de Vlaams Belang-Kamerfractie vonden eind maart hoorzittingen plaats over de zoveelste gewelddadige nieuwjaarsrellen. *“Het geweld escaleert jaar na jaar”*, hekelde Kamerlid en voorzitter van de commissie Binnenlandse Zaken Ortwin Depoortere. *“De politie moet zich kunnen focussen op hun kerntaken, zodat deze spiraal van allochtoon geweld een halt toegeroepen kan worden.”*

Tijdens de rellen van 31 december 2024 op 1 januari 2025 werden politie en hulpdiensten opnieuw zwaar belaagd. In Brussel alleen al waren er 1.758 interventies, werden hulpverleners met molotovcocktails en vuurwerk bestookt, en gingen een zeventigtal auto's in vlammen op. *“Deze ravage bespreken met onze politiemensen is cruciaal. Het gaat om compleet geschifte situaties”*, zegt Depoortere. *“En het is niet alleen tijdens oudejaarsnacht dat de situatie ontspoord. Elke zomer wordt onze Vlaamse kust en recreatiedomeinen opnieuw overspoeld door zogenaamde ‘Brusselse jongeren’. Het politiek correcte taalgebruik moet ophouden: het is niet onze jeugd die met molotovcocktails gooit, maar wel vooral allochtonen. Het oplossen van het probleem begint bij het benoemen ervan.”*

SNELRECHT IS EEN LEGE DOOS

Vlaams Belang-Kamerlid Alexander Van Hoecke, lid van de commissie Justitie, bevestigt het falen van het huidige beleid. *“Elk jaar worden we hiermee geconfronteerd en elk jaar lijkt het erger te worden. Dit is niet louter een Brussels probleem, het leeft ook in andere steden. Onze burgers zijn niet blind en worden terecht kwaad. Deze rellen staan symbool voor de straffeloosheid en het algemene onveiligheidsgevoel.”*

Burgers krijgen steevast te horen dat men zich moet 'voorbereiden' op de rellen van volgend jaar, alsof dit een traditie is geworden. Geen wonder dat de Brusselaar er moedeloos van wordt. Maar aan dit

geweld kan absoluut worden verholpen. Het zijn de systeempolitici die blijven falen in hun aanpak.

“We hebben een snelrechtprocedure, maar die wordt amper ingezet. Als we deze niet kunnen gebruiken wanneer honderden relschoppers onze straten onveilig maken, auto's in brand steken en hulpdiensten aanvallen, dan is die wetgeving gefaald. Het is een dode mus.”

De rellen tonen opnieuw aan hoe de overheid faalt in haar kerntaak: het garanderen van de veiligheid van haar burgers. Ondanks de zware incidenten, waarbij wagens in brand werden gestoken en hulpverleners aangevallen, werden **slechts zes verdachten aangehouden en amper achttien pv's opgesteld**. Deze straffeloosheid ondermijnt het vertrouwen in ons rechtssysteem en moedigt crimineel gedrag alleen maar aan.

VLAAMS BELANG EIST LIK-OP-STUKBELEID

Voor Vlaams Belang is de lakse aanpak het gevolg van een falend politiek beleid. *“Onze straten zijn speelplaatsen geworden voor relschoppers die weten dat ze ongestraft kunnen vernielen en geweld plegen. Het signaal dat de regering uitstuurt is rampzalig: misdaad loont”*, zegt Depoortere. *“We eisen een lik-op-stukbeleid met onmiddellijke vervolging en effectieve celstraffen. Terwijl de overheid streng optreedt tegen snelheidsovertreders en kleine vergrijpen, blijven deze straatcriminelen buiten schot.”*

Vlaams Belang zal minister van Justitie Annelies Verlinden (cd&v) en minister van Binnenlandse Zaken Bernard Quintin (MR) hierover ondervragen in het parlement. Onze burgers verdienen een veilige samenleving, niet een straatbeeld dat jaarlijks wordt herschreven door relschoppers en een falende overheid.

BART DE WEVER (N-VA) IS PLAT OP DE BUIK GEGAAN VOOR LINKS

“Bart De Wever evolueerde van Vlaams-nationalist tot Vlaams-illusionist”, zo vat Vlaams Belang-voorzitter Tom Van Grieken het regeerakkoord van de regering-De Wever I samen. “De Vlaming koos voor meer Vlaanderen en minder immigratie, maar blijkt nu het omgekeerde te krijgen. De N-VA heeft bijzonder veel weg van de oude Volksunie.”

Volgens Van Grieken blijft een fundamentele paradigmashift inzake asiel en migratie volledig uit. Het regeerakkoord stelt dat de nieuwe regering prioriteit zal geven aan de implementatie van het Europees Migratiepact, maar dat pact zorgt net voor méér immigratie en minder remigratie. “Om een performant asielbeleid te kunnen voeren, moeten we net ver weg van dat pact blijven”, aldus de partijvoorzitter. Vlaams Belang pleit dan ook voor een opt-out uit het Europese asielbeleid – een piste waarover het akkoord van De Wever met geen woord reept.

FISCALE TELEURSTELLINGEN

Ook op fiscaal gebied is het akkoord een grote teleurstelling. “De zogenaamd sterkste schouders die gaan betalen, zijn weer eens de hardwerkende Vlamingen”, stelt fractievoorzitter in de Kamer Barbara Pas. Wie onderneemt en spaart zal vanaf dag één zwaarder belast worden, terwijl de nettolonen pas binnen een paar jaar een lichte stijging zullen kennen. Een echte grote fiscale hervorming blijft uit, en wordt ingeruild voor een compromis waarbij werkenden, ondernemers en spaarders de dupe zijn om het begrotingstekort te dichten. Ondertussen blijft de overheid buiten

schot: de partijdotaties worden niet gehalveerd, het aantal parlementsleden blijft onaangeroerd en het Belgische vorstenhuis blijft rijkelijk gesubsidieerd.

EEN GEMISTE KANS OP VLAAMS ZELFBESTUUR

Daarnaast blijft De Wever zich profileren als de redder van België door geen enkele significante stap richting Vlaamse verzelfstandiging te zetten. Er wordt gesproken over ‘meer regionaal maatwerk’ op de arbeidsmarkt, maar een echte splitsing blijft uit. Zonder financiële responsabilisering blijft Vlaanderen opdraaien voor het wanbeleid in Brussel en Wallonië. De transfers naar het zuiden van het land worden niet aangepakt, de taalwetgeving blijft dode letter en de taalfaciliteiten blijven bestaan, ondanks N-VA’s eerdere beloftes.

EEN NATIONALIST DIE EEN BELGICISTISCHE KOERS VAART

Het bilan van de regering-De Wever I oogt dan ook bijzonder mager voor Vlaams-nationalisten. “In ruil voor het hoogste Belgische ambt is de nationalist De Wever verveld tot een illusionist, die plat op de buik is gegaan voor de eisen van zijn linkse en Belgicistische coalitiepartners”, besluit Van Grieken. “Opnieuw krijgt de Vlaming die koos voor een Vlaams en rechts beleid het tegenovergestelde in de maag gesplitst. Waar we voor de verkiezingen voor hebben gewaarschuwd, is nu uitgekomen: een stem op de N-VA, is een stem op Vooruit.”

DOE MEE & WORD LID

SAMEN VOOR ONZE MENSEN

Deel uitmaken van onze beweging?
Ga naar vlaamsbelang.org/word-lid
en word lid van onze partij!

**VLAAMS
BELANG**